

Apărute la Editura Solisis:

- **Întâlniri Solare** de Marianne Dubois
- CD de meditații ghidate **Atomi de Diamant** de Rada Pantea
- **Cartea secretă a lui Jeshua**, volumul I, *Anotimpurile trezirii* de Daniel Meurois
- **Cartea secretă a lui Jeshua**, volumul II, *Anotimpurile împlinirii* de Daniel Meurois
- **Akhenaton Faraonul Soare** de Daniel Meurois
- **Testamentul celor Trei Marii** de Daniel Meurois
- **Șamanul și Christul** de Daniel Meurois
- **Francisc al Păsărilor** de Daniel Meurois
- **Apocalipsele lui Ioan** de Daniel Meurois
- **Omul și corpurile sale** de Annie Besant
- **Privire din Înalt** de Daniel Meurois
- **Advaita** de Daniel Meurois
- **Trezirea în Inima Prezenței** de Pierre Lere Guillemet
- **Portalul Elfilor** de Marie Johanne Croteau
- **Medicina celor 3 S** de Daniel Meurois
- **UNUL** de Gerald Ben Merzoug

În curs de apariție:

- **Tratatul celor 7 raze, Prima Parte** de Alice Bailey
- **Călătorie la Shamballa** de Daniel Meurois

Marie Johanne Croteau-Meurois

Cronicile Invizibilului*12 relatări din Lumea Cealaltă*

Editura Solisis

Turda, 2023

Cuprins

Prefața Editorului	7
Prefață	9
Prolog.....	13
Lumea de dincolo și Lăcașurile ei	17
Capitolul I.....	29
Capitolul II.....	39
Capitolul III	55
Capitolul IV	79
Capitolul V	87
Capitolul VI.....	99
Capitolul VII.....	107
Capitolul VIII	113
Capitolul IX	123
Capitolul X	131
Capitolul XI	139
Capitolul XII.....	147
Capitolul XIII.....	161
Capitolul XIV	171
Importanța de a putea vorbi despre propria moarte.....	171
Cum vă imaginați propria moarte și ceea ce urmează după? ...	175
Apariții la Editura Solisis	234

arhitectura subtilă a noii lor vieți. Asta înseamnă că ele generează o nouă hologramă, o nouă lume virtuală în concordanță cu ceea ce le locuiește și cu ce au trăit de-a lungul încarnărilor lor. În *Devachan*, fiecare suflet se află în fața potențialelor sale și își poate concretiza visurile.

„Devachan-ul poate fi deci definit ca fiind «Lăcașul» unde sufletul găsește odihna și fericirea în timp ce își continuă parcursul de perfecționare și de transformare... Nu trebuie pierdut din vedere faptul că acest «Paradis», oricât de plăcut ar fi, rămâne el însuși o construcție psihică. Aceasta înseamnă că și el este determinat să se transforme având în vedere faptul că este modelat în continuu de conștiințe în mișcare... De-a lungul anilor, n-a încetat să mă surprindă ideea despre Paradis pe care și-o fac mulți dintre contemporanii noștri care cred în Viața de după moarte. Această idee este de cele mai multe ori foarte puerilă, la fel de copilăroasă și rigidă ca reprezentarea clasică pe care o au despre Dumnezeu.

Ceea ce numim «Paradis» este în general conceput ca fiind o lume de odihnă totală în mijlocul unei naturi idealizate, o lume în care sufletele trăiesc într-un fel de inactivitate fericite, fiind în același timp în preajma Prezențelor angelice. O viziune a Fericirii care seamănă mai mult cu o formă de ataraxie decât cu altceva... Trebuie să înțelegem că diferitele niveluri de manifestare a Devachan-ului – dincolo de liniștea pe care o oferă sufletului – sunt mai întâi lumi îndreptate spre Trezire.”¹

Așadar în această lume cu multiple fațete va continua sufletul să lucreze asupra sa și să participe astfel la mișcarea infinită a Vieții. Va evolua aici, se va instrui pe măsura aspirațiilor lui și va învăța, având ca profesori diferiți Ghizi de Lumină dedicați, pentru ca mai apoi să ia în considerare reluarea drumului încarnării... până la a reuși, „într-o zi, într-o viață”, să se detașeze în sfârșit de această școală inevitabilă a reîncarnării.

Și după aceea? Urmează o altă pagină din povestea Ființei...

¹ „Există nenunțate lăcașuri”, Daniel Meurois.

Capitolul I

Alegerea lui Simone

„Cel care iubește, care iubește fără să caute nici să domine și nici să posede, devine imediat conștient de unitatea absolută a tot ce există. El obiectivizează visul poezilor, îl trăiește direct experiența. El îl naște pe Unul, pe Dumnezeu în el.”

Privire din Înalt - Daniel Meurois

A stăzi, gândindu-mă la întâlnirea mea cu Simone și dincolo de toate lecțiile bogate pe care mi le-a adus, îmi spun că într-un fel, fără ea, nu aș fi poate cea care sunt... Există întâlniri care sunt decisive și, oricât de banale ni s-ar părea pe moment, ele sunt o propunere a Vieții... Totul este o „întâlnire”, chiar dacă asta nu trece prin vocea unui mare Maestru.

Întotdeauna în avânturi de o mare simplitate și tandrețe încolțește germele unei metamorfoze interioare.

Aveam doar șaisprezece ani când am remarcat-o pe Simone... Ea era – pentru adolescența care eram atunci și care trecea prin primele ei revolte existențiale – o vecină mereu zâmbitoare, cu o privire pe care o percepeam ca fiind bună în sensul deplin al cuvântului. O mamă a trei copii, căsătorită și nespun de discretă.

De la fereastra sufrageriei noastre, nu mă puteam abține să nu o privesc adesea... Părul ei lung de un castaniu deschis, liber în bătaia soarelui, precum și chipul ei de madonă stârneau în mine o amintire. Da, Simone avea în ea acel ceva care atrăgea sufletul... Reflecta „Cerule” și pe Maria, Fecioara, pe care o venera într-un mod foarte evident în peisajul vieții ei!

Cât privește frumoasa lumină de un verde smarald pe care o percepeam în jurul ei, prezența sa subtilă îmi interoga propria mea lumină interioară. Încă din copilărie, am putut întotdeauna să văd strălucirea din jurul oamenilor... Mult mai târziu am aflat că se numește *aură*.

Ca să fiu sinceră, în acel moment al vieții mele pierdusem ceea ce se numește credință și mă părăsise și prietenul meu imaginar din copilărie. La urma urmei, la drept vorbind, nu mă părăsise, ci eu eram surdă față de el. Cursurile de filosofie existențială, lucrările lui Albert Camus, Jean-Paul Sartre, Friedrich Nietzsche precum și orele lungi petrecute în dormitorul meu ascultând melodiile lui Léo Ferré mă dăduseră peste cap și nu cred că așa era mai bine... Aveam o mare tristețe în inimă, o disparare umană, precum și o nostalgie după Soare.

„*Omul este un animal ale cărui însușiri nu sunt încă fixate*” afirmase Nietzsche.

La rândul ei, Simone era și ea „atrasă” sau intrigată de mine... Într-o zi de vară, pe când mă delectam la soare cu o carte de filosofie, a intrat în vorbă cu mine peste gardul de salcâm galben ce despărțea casele noastre din suburbie.

— Bună! îmi spuse ea veselă. E bine la soare, nu-i așa? În seara asta vin câteva prietene pe la mine și mă gândeam să te invit... Ai putea?

Ochii ei mari și albaștri erau atât de blânzi iar zâmbetul ei mai mult decât dezarmant. Era foarte larg acel zâmbet, semăna un pic cu

al actriței Julia Roberts. Da, chiar eram surprinsă că o „mamă”, care avea de peste două ori vârsta mea, mă invita la ea acasă cu prietenele ei.

— Eu? Dar... de ce? Nu ne cunoaștem deloc... iar pe prietenele dumneavoastră le știu și mai puțin. Chiar nu m-aș simți în largul meu... aș fi stânjenită.

— Organizez o întâlnire de rugăciune cu femei „vindecătoare” și cred că te va interesa. Ajutăm oamenii suferinzi.

— Vindecătoare? Ah, bine!... și de ce eu?

Răspunsul ei a ignorat complet întrebarea mea de parcă, pentru ea, totul ar fi venit de la sine.

— Bine, te aștept, mi-a răspuns ea cu zâmbetul ei foarte aparte... Este la ora 20.00!

Nu știu ce m-a determinat să merg... A fost o invitație atât de ciudată! Le-am spus părinților mei că mă duc pentru câteva ore acasă la o prietenă și că nu mă voi întoarce târziu. Nu am vrut să le spun unde mă duc de fapt!

Eram tulburată, extrem de tulburată. Foarte neliniștită, am apărut la ora stabilită.

În acea seară, fără să știe, Simone mi-a deschis *poarta* unui spațiu care mi-a șocat intens sufletul. Am fost cuprinsă imediat de o ușoară amețeală... Mirosea a tămâie și mi-a plăcut acea atmosferă tăcută care exprima un anume „Sacru”, tocmai acel Sacru care încercase mereu să se manifeste mai mult în mine și pe care îl lăsasem adormit de când aveam opt ani.

Simone mi-a făcut cunoștință rapid cu câteva femei care ședea deja în sufragerie. Pe podea era un covoraș de bumbac și cineva zăcea întins pe el sub o pătură de mohair albastru pal. Era o tânără cam de vârsta mea pe care o cunoscusem la unul dintre cursurile mele cu câțiva ani în urmă. Privirea mi-a fost imediat atrasă de brațul ei drept, îmbrăcat în ghips.

Simone mi-a explicat apoi foarte firesc că tânăra Ange-Marie – așa se numea – avea cancer osos și că toate împreună, cu rugăciunile și

măinile noastre, urma să încercăm să o ajutăm să se vindece. Una dintre femeile „vindecătoare”, care era mama ei, m-a chemat să mă așez lângă ea pe jos în timp ce toate celelalte s-au așezat după noi, tot în jurul tinerei bolnave.

Nu mă simțeam în largul meu și eram foarte crispată dar, încetul cu încetul, m-am lăsat cucerită de reacție, de deschiderea sufletului meu. Exulta, era clar! S-a trezit acasă. Niciun cuvânt, niciun zgomot... doar rozariul interior al rugăciunilor noastre și tandrețea mâinilor noastre așezate pe brațul lui Ange-Marie, Ange-Marie cu frumoasele ei pleoape închise, în reculegere, în deplină recunoștință.

Apoi s-a întâmplat ceea ce am considerat atunci drept un miracol... Am auzit în mine o voce masculină cu accente răgușite:

„Ascultă-mă... Ascultă! Ceea ce trebuie să se roage prin mâinile tale nu este capul tău, ci inima ta, inima ta care trebuie să le reamintească celulelor lui Ange-Marie «perfecțiunea lor inițială». Cheia se află în primul său atom, în microcosmosul său, purtătorul perfecțiunii sale inițiale. Așa are loc vindecarea. Amintește-i brațului realitatea sa dintâi... fără să te îndoiești.”

Nu am repetat niciodată nimănui, mai ales familiei mele, acele fraze pe care le-am auzit în acea seară. Au rămas timid în grădina secretă a inimii mele. Astăzi, mă eliberez de ele... ca să înflorească și în voi. „Cuvântul” lor a răsunat atât de puternic în acea seară ciudată, încât mi-a însemnat sufletul cu un Sigiliu de „ridicare” și m-a făcut să regăsesc privirea atât de iubită a Învățătorului Isus.

Vocea auzită fusese la fel de tunătoare ca un „*Ridică-te și umbli*”. Ea a fost cea care m-a readus pe adevăratul drum al vieții mele și, astăzi, când memoria mi-a revenit, îndrăznesc să spun că acum două mii de ani am primit de la ea o rugăciune în dar. Vă ofer aici, câteva rânduri:

(...) Doamne, ridică-mă și învață-mă zâmbetul care știe să le vorbească celor care poartă în ei furtuna dar și celor care plâng. Pătrunde în căușul palmelor mele ca să fie vindecate în Numele Tău rănilor celor suferinzi...¹

¹ „Testamentul celor 3 Marii” - Daniel Meurois, Editura Solisis, solisis.org.

Alegerea...

Profund zguduită de ceea ce trăisem în acea seară, nu am mai apărut la următoarele întâlniri organizate în casa vecinei mele. Aveam nevoie să integrez tot ce se deschisese... sau mai bine zis se redeschisese în mine.

Voiam să înțeleg ce se întâmplă... Trebuia să fac un pas înapoi. Am informat-o pe Simone care, deși dezamăgită, mi-a respectat decizia.

— Dacă vreodată... vei fi mereu binevenită!

Simone și cu mine am continuat să vorbim în mod regulat despre oamenii pe care îi primea în cercul de vindecare. Îmi amintesc că avea o pacientă, Louise, o femeie de 40 de ani, mamă a doi copii și despărțită de soțul ei, care avea o recidivă de cancer de sân cu metastaze la plămâni. După mai multe seri de tratamente... niciun rezultat vizibil. Louise se scufunda în ciuda eforturilor Simonei și a tratamentelor de chimioterapie urmate în paralel. Își simțea moartea aproape și îi era groaznic de frică pentru că, pentru ea, să moară însemna să se prăbușească într-o groapă a neantului. Era golul absolut!

La câteva zile de la discuția noastră despre Louise, vecina mea mi-a mărturisit ceva care m-a lăsat cu adevărat fără cuvinte. Niciodată n-aș fi putut bănui că exista o suferință atât de enormă și de intimă în această femeie luminoasă... Pentru ea, totul părea întotdeauna să meargă atât de bine! Fără nicio nemulțumire!

— Marie Johanne, mi-a spus ea... Cred că poți asculta ce am de gând să-ți spun. Uite... Nu-l mai suport pe soțul meu, mirosul trupului și al sufletului lui mi-a devenit insuportabil. E măcelar... până și munca lui de măcelar a devenit nesuferită pentru mine, care sunt vegetariană. Nu mai pot! Cumva mă omoară. Tot ce este și spune el îmi stârnește un imens dezgust. Am încercat, nimic nu ajută și cu atât mai puțin când mă atinge... nu mai suport... avansurile lui de soț. Nu îl disprețuiesc, dar nu mai pot trăi cu el. Acum că și copiii sunt destul de mari, pot să plec.

— Ah da? Nu-mi vine să cred, n-ai lăsat să se întrezărească nimic! Deci te vei despărți de el?

— Nu!

— Atunci ce o să faci?

— O să iau locul lui Louise...

— O să ce? am exclamat eu.

— Ascultă... Nu mi-e frică de moarte... O cunosc pentru că am trăit-o și retrăit-o de multe ori și știu că nu există. Nu o să-mi părăsesc soțul, o să iau cancerul lui Louise în mine. Nu-mi pasă de viața mea de aici... adică de calea mea pe acest Pământ. Mi-am trăit vremea în mare parte, în timp ce Louise, ea...

Simone a păstrat un moment de tăcere închizând ochii.

— ...Ei bine, ea vrea să trăiască! Nu se va vindeca, am văzut-o. Soțul a părăsit-o, copiii ei sunt mici... și mai au încă nevoie de mama lor. Eram șocată...

— Dar așa ceva nu se întâmplă, Simone! Cum poți lua boala altcuiva pe propriul tău destin?

— Printr-un pact între cele două suflete ale noastre...

— Nu te cred. Te rog, nu-mi mai spune prostii.

— Nu te îngrijora, „schimbul” se întâmplă deja... În curând, voi fi în aceeași stare ca Louise în timp ce ea se va vindeca și își va putea continua viața alături de copiii ei. Cât despre mine, știu ce mă așteaptă... și va fi perfect așa.

— Dar toate astea n-au niciun sens... mă sperii!

— Nu-ți face griji pentru nimic, vei vedea că totul se va întâmpla foarte repede. După ce se va termina și voi face Trecerea, o să vin să îți dau un semn... ca să știi că sunt bine. Îți promit... Te iubesc!

Desigur, citind aceste rânduri și la fel ca mine la vremea aceea, oricine va crede că Simone era total dezechilibrată și că decizia ei era de domeniul delirului. Dar, de fapt, acest gen de schimb, excepțional, se poate concretiza efectiv în sufletele evolute. Nu vorbesc aici despre Maestrii spirituali desăvârșiți, ci pur și simplu despre sufletele bătrâne care au parcurs un avans față de celelalte.

Acest lucru este valabil și la animale... Unele dintre ele preiau boala stăpânului lor și mor în locul acestuia. Sunt sigură că ați fost mar-

tori la acest fenomen cel puțin o dată în viață, fără să vă dați seama că despre asta era vorba. Aș dori să vă deschid o altă poartă în acest sens, citând un fragment din cartea „*Le Peuple Animal... l'âme des animaux.*” Un animal se exprimă aici prin telepatie:

„*Uneori Spiritul Vieții care ne animă ne spune să luăm puțin din tristețea voastră și din această greutate ciudată care vă apasă. Acest lucru nu e nevoie să îl decidem întotdeauna. E un fel de poartă care se deschide în noi, un reflex al împărtășirii... și absorbim puțin din ceea ce este prea greu pentru sufletul vostru. Așa că nu vă mirați de o febră care ne răpune, de mâncărimi groaznice care ne chinuie și de blana pe care o pierdem.*

În acele momente, un fel de mângă cenușie, puțin lipicioasă, se dezvoltă la suprafața coloanei noastre vertebrale. Nu putem face nimic, există ceva în inima noastră care găsește o logică în asta. Sufletele-păsări care locuiesc lângă voi, în casele voastre, acceptă și ele această suferință, dar de cele mai multe ori nu pot rămâne în trupurile lor... Vedeți, doar surorile noastre pisicile știu să se vindece de durerile din voi pe care le absorb...”¹

Desigur, în acest caz este vorba de un animal, dar exact același proces poate fi creat la oameni. Vorbim despre un schimb de iubire necondiționată și plină de compasiune.

Sfârșitul

Era vacanța școlară. Prin fereastra mea, priveam părul Simonei în soare. Devenise tern și îi lipseau vizibil câteva șuvițe, de parcă le pierdea abundant. Nu mai puteam să îi percep strălucirea obișnuită. Pur și simplu mi-am spus că era cu siguranță deprimată... dat fiind tot ceea ce trăia în cuplu. De fapt, aproape că uitasem deja încrederea ei, faimosul și ciudatul ei pact care, pentru mine la vremea aceea, nu avea niciun motiv să existe și mai ales să se poată concretiza...

Într-o zi, am mers cu cortul cu un grup de prieteni de la școală... Simone nu mai era la vremea aceea decât o ușoară ceață în mintea

¹ „Le Peuple animal” - Daniel Meurois.

mea. Eram tânără și voiam înainte de toate să mă bucur de vară și de toată natura frumoasă din jurul nostru.

Cu inima lipsită de griji, m-am întors în sfârșit acasă ca să îmi reiau studiul. Îmi amintesc că era una din acele seri frumoase de la sfârșit de august, una din acele seri în care vremea este atât de blândă încât nu se mai simte nici măcar o suflare de vânt. Eram în camera mea, întinsă pe pat cu o carte, când, deodată, pâza albă care îmi îmbrăca fereastra larg deschisă în noapte s-a ridicat de parcă o adiere subtilă ar fi împins-o dinadins spre mine, ca să mă atingă. În aceeași clipă am simțit cum o „prezență” se așază la capul patului, iar salteaua chiar s-a adâncit puțin. Era exact ora 21.00.

Șocată apoi cuprinsă de spaimă, am șoptit intuitiv un nume, singurul care putea să îmi vină în minte într-o asemenea împrejurare.

— Simone?... Tu ești, Simone?

Încet, silueta unei femei a prins contur la picioarele patului meu... Era făcută dintr-un abur albastru foarte palid și am văzut-o zâmbind. Mai era și un ușor miros de trandafiri care o însoțea. Simonei îi plăceau atât de mult trandafirii!

— Da, eu sunt. Nu-ți fie frică! Am venit să-ți spun că sunt bine. Spune-le celor dragi, copiilor mei... Am plecat atât de repede încât sunt cam tulburați...

Neputând să mai ascult, m-am repezit afară din camera mea, total panicată, crezând la început că am căzut pradă halucinațiilor. Bineînțeles că nu le-am spus nimic părinților mei care erau în sufragerie la televizor... dar pentru că nu voiam să fiu singură, de teamă să nu văd încă o „apariție”, m-am așezat cu ei. Treizeci de minute mai târziu, cineva a sunat la ușă...

Era soțul Simonei care îi anunța pe părinții mei că soția lui tocmai murise într-un spital din Quebec. Nici nu știam că fusese internată în spital! Un șoc pentru toți... dar vă puteți imagina ce șoc și durere pentru mine.

Avu loc înmormântarea... însă cel mai extraordinar lucru este că, la scurt timp după aceea, am aflat de la Ange-Marie că Louise se simțea

foarte bine și că, prin urmare, cancerul era considerat în remisie... Așa cum e de bănuț, înainte de a mă destăinui în aceste pagini, nu am suflat niciodată nimănui o vorbă despre secretul pe care mi-l încredințase Simone.

Așa cum mă avertizase, sufletul ei s-a întors să mă vadă de câteva ori pentru a mă liniști și a-mi confirma că totul era bine pentru ea. De asemenea, a vrut să-mi lase un mesaj personal pentru fetița ei, Anne.

Astăzi, pot spune că Simone a fost cea care mi-a spulberat îndoielile și a declanșat munca mea cu sufletele celor decedați. Datorită ei, amintirile pe care le-am îngropat adânc în mine au ieșit din nou la suprafață. Este de netăgăduit. Așa că îi port mereu o infinită recunoștință pentru că mi-a ieșit în cale, chiar dacă într-o manieră atât de deconcertantă.

Știu că sufletele care s-au iubit, chiar și pentru scurt timp, păstrează mereu un fir de legătură în infinit. Așa că într-o zi...

De atunci, desigur, am copt toate acele lucruri în mine și mi se pare important să revin la acest aspect deja discutat pentru a-l clarifica: Unele dintre acele ființe rare pe care le numim Maeștri ai înțelepciunii acționează uneori așa cum a făcut-o Simone din motive subtile care îi leagă de un discipol a cărui „poveste profundă” o cunosc. Simone nu era unul dintre acești Maeștri. Dar totuși, am reușit să înțeleg că decizia ei a provenit dintr-o legătură sufletească profundă cu Louise și că capacitatea ei de a pune în practică procesul de schimb pe care îl urmărea nu avea absolut nimic de-a face cu vreo „știință” din partea ei. Ce s-a întâmplat a fost pur și simplu rezultatul conștientizării a ceea ce se numește în mod clasic o „legătură karmică”. Așadar să nu-și imagineze cineva că poate „să ia boala” unei persoane dragi pentru a scăpa de această lume și a fugi chiar de suferința personală...

Cât despre Ange-Marie, aceasta a murit la aproximativ un an după Simone. Vă voi spune în curând mai multe despre ea într-o poveste viitoare. Deocamdată, vă invit să mă însoțiți în ajutorarea altor suflete. Este o promisiune pe care am făcut-o...

„Un suflet culege mereu cu propriile mâini, cu răbdare, dragoste și voință, una după alta, toate florile care vor forma într-o zi buchetul strălucirii sale. O ființă se construiește, de fapt, mult mai mult decât este construită. O chestiune de decizie personală... Căci sămânța Divinului nu se întinde decât acolo unde îi facem loc. Tot locul!”¹

Capitolul II

Un trandafir negru

„Tu, tu ești o circumstanță, la fel cum și eu sunt una! Nu-i nimic peiorativ în asta, dimpotrivă. O circumstanță este o decizie și o mișcare a Divinului în Creația sa, ceva sacru și magic care permite noi ocazii de înflorire.”

Privire din înalt - Daniel Meurois

La începutul anului 1986, eram însărcinată cu fiica mea. Eram fericită pentru această sarcină și aveam capul plin de planuri. Aveam deja un băiețel și iată că acum purtam în pânțele o fată care să-mi sporească bucuria de tânără mamă.

Verișoara mea Véronique tocmai fusese admisă ca avocat. Își cumpărase o casă draguță cu iubitul ei și se căsătoreau în toamnă în vechiul Quebec. O ajutam cu bucurie cu renovările și cu pregătirile pentru nuntă.

Ne întâlneam și pentru a împărtăși, cu bucurie și nepăsare, amintirile noastre de „verișoare-surori” din fragedă copilărie. Pe când eram încă mici, familiile noastre călătoreau împreună pe coasta de est a Sta-

¹ „Marea carte a terapiilor Egiptene și Eseniene” - Marie Johanne Croteau și Daniel Meurois.